

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: J. V.
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Jiřím Urbanem
sídlem Krosenská 531/4, Praha 8

proti
žalované: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy
sídlem Slezská 100/7, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2017, č. j. SVS/2017/048227-G,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2017, č. j. SVS/2017/048227-G (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná změnila rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 2. 2017, č. j. SVS/2017/021796-S (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že ve výroku III za slova „§ 85 odst. 2 písm. a)“ doplnila slova „zákona č. 500/2004 Sb., správní řád“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci povolena individuální výjimka z nařízených mimořádných veterinárních opatření

vydaných správním orgánem I. stupně dne 18. 1. 2017 podle § 13 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění zákona č. 243/2016 Sb. (dále jen „veterinární zákon“).

2. Žalobce namítl, že jak žalovaná, tak i správní orgán I. stupně se nevypořádali s jeho námitkami a pominuli podstatné skutečnosti. Konkrétně uvedl, že řízení o výjimce z opatření ze dne 18. 1. 2017 nemohlo být zahájeno, neboť o výjimku nežádal a takové rozhodnutí mohlo být vydáno pouze na jeho žádost. Žalovaná pak toto porušení zákona „na úrovni nicotnosti správního rozhodnutí“, nezjistila. Dále žalobce namítl (i) absenci zákonného pověření ke kontrole v protokolech o kontrole; (ii) absenci zákonného důvodu pro kontroly; (iii) podjatost blíže nespecifikované úřední osoby; (iv) nemožnost vyjádření se k věci, neboť protokoly o kontrole mu byly zaslány jedinou zásilkou společně s prvostupňovým rozhodnutím a zápisem o ukončení opatření při podezření z výskytu nebezpečné nákazy; (v) nedostatečné vypořádání se s námitkami žalobce proti protokolům o kontrole; (vi) neprofesionální provádění kontrol; (vii) týrání zvířat ze strany správního orgánu I. stupně; (viii) nezákonný účel postupu správního orgánu I. stupně proti jeho osobě, jenž měl spočívat ve zbavení vlastnického práva žalobce ke koním; (ix) skutečnost, že smlouvou ze dne 14. 2. 2017 žalobce koně prodal panu Josefu Zemanovi a v době vydání napadeného rozhodnutí již nebyl jejich vlastníkem.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě mimo jiné uvedla, že objektivní skutečnosti vedly k odůvodněné kontrole chovu koní na hospodářství žalobce. Napadeným rozhodnutím a prvostupňovým rozhodnutím nebylo a nemohlo být zasaženo do práv žalobce. Žalobce se vůči opatřením ze dne 18. 1. 2017 nijak nebránil. K námitce, že nebylo možno rozhodnout o výjimce z opatření ze dne 18. 1. 2017, pokud o ni žalobce formálně nežádal, uvedla, že v daném případě bylo rozhodováno z moci úřední, neboť situace v chovu žalobce byla nepřehledná a pro koně nebezpečná. Žalobce koním neposkytoval řádnou péči. Z tohoto důvodu bylo nutné zvířata přesunout do náhradní péče příslušné obce, přičemž bylo nezbytné z opatření ze dne 18. 1. 2017, tj. ze zákazu přesunu koní, stanovit výjimku. S nařízením opatření podle § 13 veterinárního zákona žalobce nevyslovil nesouhlas, jestliže nepodal proti tomuto opatření námitky. Skutečnost, že žalobce převedl vlastnické právo ke koním na třetí osobu dne 14. 2. 2017, je irelevantní, neboť správní orgán I. stupně řešil péči chovatele (žalobce), a nikoliv vlastníka. Neodůvodněné tvrzení o podjatosti úřední osoby považuje za nedůvodné; námitka podjatosti nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu a skutečnosti odůvodňující podjatost úřední osoby podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nelze dovodit. Kontroly byly prováděny k tomu odborně způsobilými osobami za přítomnosti minimálně dvou veterinárních inspektorů, v některých případech i zástupců České plemenářské inspekce, Policie ČR, Městské policie V. a Městského úřadu V.. Dále nesouhlasila s námitkou, že opakující se kontroly vyvolávaly nadměrný stres koňů a jejich neschopnost přijímat potravu. Otázka týrání zvířat není předmětem tohoto řízení.
4. V replice ze dne 25. 1. 2018 žalobce zopakoval své žalobní námitky a předložil soudu kupní smlouvu ze dne 14. 8. 2017, podle níž se měla stát vlastníkem koní Mgr. Bc. B. V. (dále jen „dcera žalobce“).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Z protokolu o kontrole správního orgánu I. stupně ze dne 23. 1. 2017, č. j. SVS/2017/011006-S č. POK170117001S21198, vyplývá, že dne 17. 1. 2017 provedl správní orgán I. stupně kontrolu způsobu chovu koní na hospodářství žalobce J., reg. č. X. Při kontrole bylo zjištěno několik koní ve zhoršeném a špatném výživném stavu, byl nalezen kadáver hříběte a dále jedno hříbě ve špatném zdravotním stavu. Správní orgán I. stupně pojal podezření výskytu nákazy hříběcí, odebral vzorky od daného hříběte a na místě dne 18. 1. 2017 nařídil opatření podle § 13 odst. 1 písm. c) a odst. 3 veterinárního zákona, kterým žalobci jako chovateli koní nařídil (i) zákaz přesunu koní z chovu a do chovu, včetně pořádání svodů koní v tomto hospodářství, případně účast koní z tohoto hospodářství na jiných svodech, sportovních akcích nebo veřejných vystoupeních; (ii) zákaz vstupu cizím a nepovolaným osobám; (iii) provedení soupisu všech vnímavých zvířat na daném hospodářství a pastvině do 24. 1. 2017. Záznam o opatření žalobce na místě převzal. Námitky ve smyslu § 76 odst. 4 veterinárního zákona žalobce nepodal.
6. Z protokolu o kontrole správního orgánu I. stupně ze dne 9. 2. 2017, č. j. SVS/2017/019589-S, č. POK170209001S21200, vyplývá, že dne 9. 2. 2017 byl tomuto orgánu doručen originál laboratorního protokolu Státního veterinárního ústavu Praha ze dne 2. 2. 2017, č. BA 284/17. Dle tohoto laboratorního protokolu nebyl zjištěn v odebraných úředních vzorcích původce nákazy koní hříběcí. Na základě negativního výsledku laboratorního vyšetření správní orgán I. stupně ukončil opatření ze dne 18. 1. 2017 vydaná na hospodářství žalobce reg. č. X. Zápis o ukončení opatření při podezření z výskytu nebezpečné nákazy tvoří přílohu protokolu o kontrole ze dne 9. 2. 2017.
7. Opatřením ze dne 13. 2. 2017 správní orgán I. stupně požádal Policii ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Obvodní oddělení V. (dále jen „Policie ČR“) o doručení protokolu ze dne 9. 2. 2017 spolu s dalšími písemnostmi žalobci. Policie ČR dne 28. 2. 2017 informovala správní orgán I. stupně, že žalobce dne 16. 2. 2019 opakovaně odmítl zásilku převzít a písemnosti vrátila správnímu orgánu I. stupně k dalšímu postupu. Informace Policie ČR neobsahovala sdělení, zda žalobce byl poučen o následcích odmítnutí přijetí zásilky (informace ze dne 22. 2. 2017, č. j. KRPS-49054-1/ČJ-2017-010119). Protokol o kontrole ze dne 9. 2. 2017 byl společně se zápisem o ukončení opatření při podezření z výskytu nebezpečné nákazy dne 7. 3. 2017 doručen žalobci prostřednictvím jeho obecné zmocněnkyně (dcera žalobce).
8. Na základě dalších kontrol opatřením ze dne 14. 2. 2017, č. j. SVS/2017/021077-S, správní orgán I. stupně navrhl Městskému úřadu V., aby rozhodl o umístění týraného zvířete do náhradní péče, neboť výsledky kontrol potvrzovaly skutečnost, že o koně není v hospodářství žalobce řádně pečováno. Návrh správního orgánu I. stupně na provedení zvláštního opatření podle zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“) se týkal všech koní chovaných na pastvinách v hospodářstvích žalobce.
9. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně povolil výjimku z bodu č. 1 veterinárních opatření ze dne 18. 1. 2017 (zákaz přesunu koní) pro přesun všech koní z hospodářství reg. č. X a reg. č. X. Zároveň výrokem II prvostupňového rozhodnutí stanovil, že v případě přesunutí koní do hospodářství mimo území kraje, musí být koně ustájeni odděleně od ostatních koní minimálně do doby známého negativního výsledku zdravotních zkoušek, které musí být provedeny v nejkratší možné lhůtě od přísunu do hospodářství, nejpozději však do 3 dnů. Výjimka byla odůvodněna potřebou zabránit týrání koní a umožnit jejich umístění do náhradní péče. Výrokem III prvostupňového

rozhodnutí správní orgán I. stupně podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu vyloučil odkladný účinek odvolání. Prvostupňové rozhodnutí bylo dne 7. 3. 2017 doručeno žalobci prostřednictvím jeho obecné zmocněnkyně (dcera žalobce).

10. Rozhodnutím Městského úřadu V. ze dne 17. 2. 2017, č. j. 5110/2017/ŽP-Po, bylo nařízeno umístění všech koní, kteří se nacházejí na pastvinách v hospodářstvích v J. do předběžné náhradní péče podle zákona na ochranu zvířat proti týrání.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 16. 3. 2017 odvolání. V něm namítal, že řízení o výjimce z opatření ze dne 18. 1. 2017 nemohlo být zahájeno, neboť o výjimku nežádal. Dále uvedl, že nařízení mimořádných veterinárních opatření bylo zcela bezdůvodné, vyvolané negativní mediální kampaní a podjatostí úřední osoby. Rovněž nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podjatost úřední osoby spatřoval v tom, že prvostupňové rozhodnutí nebylo opatřeno datem vyhotovení a bylo mu doručeno společně s protokoly o kontrole a zápisem o ukončení opatření při podezření z výskytu nebezpečné nákazy, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami proti protokolu o kontrole a že jsou podávána nepravdivá zkreslená podání Městskému úřadu V., ke kterým nemá možnost se vyjádřit.
12. Žalovaná napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí změnila způsobem uvedeným v bodu 1 odůvodnění tohoto rozsudku, ve zbývajícím rozsahu odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí obsáhle shrnula dosavadní průběh kontrol provedených u žalobce a další skutečnosti předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí. K odvolací námitce týkající se nemožnosti vedení řízení o výjimce z opatření ze dne 18. 1. 2017 a vydání prvostupňového rozhodnutí konstatovala, že opatření vydaná dne 18. 1. 2017 bylo nutné považovat do doby doručení zápisu o jejich ukončení za platná, a poukázala na neúspěšné pokusy o jejich doručení; vydání prvostupňového rozhodnutí považovala za správné, neboť k ukončení nařízených opatření došlo až dne 7. 3. 2017. Podle žalované z § 76 odst. 4 veterinárního zákona vyplývá, že se správní řád v řízení o opatření podle § 13 odst. 3 veterinárního zákona neuplatní (tedy ani pro zahájení řízení). Datum vyhotovení prvostupňového rozhodnutí vyplývá z data elektronického podpisu. Námitka podjatosti založená na žalobcem tvrzeném negativním vztahu vůči jeho osobě je neadresná a neodůvodněná. Podjatost úředních osob nelze v žalobcem tvrzených skutečnostech vůbec spatřovat.

Posouzení žaloby soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.
14. Žaloba je nedůvodná.
15. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

16. Podle § 49 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona krajská veterinární správa rozhoduje o nařízení, změně a ukončení mimořádných veterinárních opatření v obvodu kraje nebo jeho části, přesahující územní obvod obce, dozírá na jejich plnění a povoluje individuální výjimky z nařízených mimořádných veterinárních opatření.
17. Podle § 76 odst. 4 písm. a) věty první veterinárního zákona se správní řád neuplatní v řízení o opatření podle § 13 odst. 3 a podle § 53 odst. 1, které veterinární inspektor ústně oznámí kontrolované nebo povinné osobě podle kontrolního řádu; o svých zjištěních a nařízených opatřeních pořídí záznam, jehož kopii předá kontrolované nebo povinné osobě.
18. Podle § 76 odst. 4 písm. b) veterinárního zákona se správní řád se neuplatní v řízení o ukončení opatření podle § 13 odst. 5 a podle § 53 odst. 2; o ukončení těchto opatření vyhotoví krajská veterinární správa zápis, jehož kopii doručí kontrolované osobě.
19. Soud se nejprve zabýval otázkou aktivní věcné (hmotné) legitimace žalobce, tedy tím, zda jeho tvrzení o zkrácení jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.), tj. o zásahu do jeho právní sféry (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS) ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jsou pravdivá (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Dospěl přitom k závěru, že žalobci věcná legitimace nesvědčí. Soud tak dává za pravdu žalované namítající, že žalobce nebyl postupem jejím či správního orgánu I. stupně nijak zkrácen na svých právech.
20. Soudní řád správní je „svojí povahou ‚obrannou‘ normou. Není normou ‚kontrolní‘, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS). Rozhodnutí správního orgánu tak může zásadně úspěšně napadnout pouze ten, do jehož veřejných subjektivních práv bylo zasaženo. Podle naposled citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „[t]ak tomu bude vždy v situaci, kdy se jednostranný úkon orgánu moci výkonné, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká právní sféry žalobce.“ Prvostupňové rozhodnutí, a tedy ani napadené rozhodnutí, však nikdy do právní sféry žalobce nezasáhly. Tento závěr soud učinil s ohledem na povahu a vzájemný vztah opatření podle § 13 odst. 1 písm. c) a odst. 3 veterinárního zákona ze dne 18. 1. 2017 a prvostupňového rozhodnutí jako rozhodnutí o individuální výjimce z nařízených mimořádných veterinárních opatření podle § 49 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí vyloučil odkladný účinek odvolání, mělo toto rozhodnutí okamžikem svého doručení žalobci vyvolávat právní účinky. K tomu však dojít nemohlo, neboť dle doručanky, která je součástí správního spisu (viz skutková zjištění obsažená v bodech 7 a 9 odůvodnění tohoto rozsudku), bylo žalobci prvostupňové rozhodnutí doručeno ve stejný okamžik jako zápis ze dne 9. 2. 2017 o ukončení opatření ze dne 18. 1. 2017. V souladu s § 76 odst. 4 písm. b) veterinárního zákona právě doručením zápisu o ukončení opatření zanikly účinky opatření ze dne 18. 1. 2017, ze kterých stanovovalo prvostupňové rozhodnutí výjimku. Proto jakékoliv myslitelné negativní důsledky na právní sféru žalobce způsobené prvostupňovým rozhodnutím nikdy nemohly nastat, a žalobci tak aktivní věcná legitimace nesvědčí.

21. Ačkoliv již tento závěr odůvodňuje zamítnutí žaloby, soud považuje za vhodné vyjádřit se i k dalším námitkám žalobce.
22. Předně není důvodná námitka, že prvostupňové rozhodnutí nemohlo být vůbec vydáno, neboť řízení mohlo být zahájeno pouze na žádost žalobce. Prvostupňovým rozhodnutím nedošlo k ukončení veterinárního opatření, nýbrž k povolení výjimky z něj. Řízení o povolení individuální výjimky z mimořádných veterinárních opatření podle § 49 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona a nařízení a ukončení mimořádných veterinárních opatření podle § 13 veterinárního zákona jsou zcela samostatnými postupy, které je třeba odlišovat. V souladu s § 76 odst. 4 veterinárního zákona se pak správní řád neuplatní pouze na nařízení a ukončení veterinárního opatření v režimu § 13 odst. 3 a 5 veterinárního zákona. K ukončení veterinárního opatření podle § 13 odst. 5 veterinárního zákona v projednávané věci došlo doručením zápisu o ukončení opatření při podezření z výskytu nebezpečné nákazy (příloha protokolu o kontrole ze dne 9. 2. 2017 č. POK170209001S21200). Naproti tomu prvostupňovým rozhodnutím došlo k povolení individuální výjimky. Krajská veterinární správa o takovém povolení vede řízení, které vede k vydání individuálního správního aktu, tj. rozhodnutí (srov. Komentář k § 49. In: Skřivánková, M. aj. *Veterinární zákon. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2019). Z § 76 odst. 4 veterinárního zákona je přitom zřejmé, že toto ustanovení na uvedený postup vůbec nedopadá. V takové situaci se na řízení o povolení individuální výjimky z mimořádných veterinárních opatření aplikují v souladu s § 76 odst. 1 veterinárního zákona ustanovení správního řádu. Názor žalované, že se na řízení o výjimce správní řád neuplatní, je proto nesprávný.
23. Správní řízení může být zahájeno buď na žádost, nebo z moci úřední (srov. § 45 a § 46 správního řádu). Způsob, jakým se správní řízení zahajuje, vyplývá ze zvláštních zákonů. Ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona, které svěřuje krajským veterinárním správám pravomoc o povolení individuální výjimky rozhodovat, však nestanoví, zdali tak mohou činit pouze na žádost dotčené osoby, které má být výjimka udělena, nebo tak mohou učinit i bez návrhu z moci úřední. Proto je třeba to dovodit z textu zákona a jeho vnitřní systematiky. Označení aktu za *povolení individuální výjimky* naznačuje, že jeho smyslem je odstranit v konkrétním případě individuálně určené osoby v určitém rozsahu zákazy, příkazy nebo omezení stanovené mimořádným veterinárním opatřením. Jazykový výklad by proto skutečně mohl vést k závěru, že tak krajská veterinární správa činí pouze na žádost dotčené osoby, která o povolení výjimky žádá. Tomu však brání výklad systematický. Veterinární zákon totiž vedle § 49 odst. 1 písm. c) o povolování individuálních výjimek hovoří ještě v § 17 odst. 4, podle kterého krajské veterinární správy mohou povolit individuální výjimku z ochranného a zdlavacího opatření. Podle tohoto ustanovení tak přitom činí buďto *k odůvodněné žádosti chovatele*, nebo *z úřední povinnosti*. Jestliže tak veterinární zákon v jiném ustanovení počítá s tím, že individuální výjimku je možné povolit i z moci úřední, nelze z pouhého jazykového výkladu dovodit, že individuální výjimka podle § 49 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona může být povolena pouze na žádost. Správní orgán I. stupně proto nepochybil tím, že prvostupňové rozhodnutí vydal z moci úřední, byť tuto možnost žalovaná nesprávně dovozovala z jiných ustanovení veterinárního zákona. Námitka není důvodná.
24. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že se nemohl vyjádřit k věci, neboť mu protokoly o kontrole byly zaslány společně s prvostupňovým rozhodnutím a zápisem o ukončení opatření. Jestliže mohl správní orgán I. stupně rozhodnout o povolení individuální

výjimky z moci úřední (srov. výše), mohlo být toto rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Komentářová literatura tuto možnost dovozuje u rozhodnutí o změně nebo ukončení mimořádného veterinárního opatření podle § 49 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona v případech, kdy tímto postupem nedochází k rozšíření či zprísnění uložených povinností (srov. Komentář k § 76. In: Skřivánková, M. aj. *Veterinární zákon. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2019). S ohledem na povahu rozhodnutí o povolení individuální výjimky, které odstraňuje zákazy, příkazy nebo omezení stanovené mimořádným veterinárním opatřením je třeba podle soudu tento závěr dovodit i pro toto rozhodnutí. Žalobce pak tímto postupem nemohl být na svých procesních právech zkrácen, neboť případné námitky mohl uplatnit v odvolacím řízení.

25. Soud dále v souladu s názorem žalované uvádí, že žalobcem tvrzená změna vlastnictví koňů nemohla mít na prvostupňové rozhodnutí či napadené rozhodnutí žádný vliv, neboť opatření podle § 13 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona se nařizují *chovateli*. Z toho pak vyplývá, že i adresátem rozhodnutí o povolení individuální výjimky je chovatel. Tím je podle § 3 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona každý, kdo zvíře nebo zvířata vlastní nebo drží, anebo je pověřen se o ně starat, ať již za úplatu nebo bezúplatně, a to i na přechodnou dobu. Otázka vlastnického práva proto není rozhodná. Že by žalobce koně ani nedržel nebo by nebyl pověřen se o ně starat, pak v žalobě netvrdí. Námitka proto není důvodná.
26. Žalobce nemohl být úspěšný ani se svými námitkami stran absence zákonného pověření ke kontrole v protokolech o kontrole nebo zákonného důvodu pro kontroly, podjatosti úřední osoby, nedostatečného vypořádání se s námitkami proti protokolům o kontrole, neprofesionálního provádění kontrol, týrání zvířat a nezákonného účelu postupu správního orgánu I. stupně. Tato tvrzení se omezují na výčet (podle žalobce vadných) postupů správního orgánu I. stupně a žalovaného v průběhu kontroly a nařízení opatření podle § 13 veterinárního zákona či postupu Městského úřadu V.. Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. však vyžaduje buďto přímý zásah do právní sféry rozhodnutím, které žalobce napadá, nebo zásah do ní v důsledku porušení práv v řízení, které jeho vydání předcházelo. Ostatní rozhodnutí, řízení a jiné postupy správních orgánů zde nejsou rozhodné, byť s napadeným rozhodnutím souvisejí. Z předcházejícího výkladu plyne, že řízení o povolení individuální výjimky z mimořádných veterinárních opatření a nařízení mimořádných veterinárních opatření, stejně jako těmito opatřeními předcházející kontrola, jsou zcela samostatnými postupy. Tyto námitky nejsou z pohledu přezkumu napadeného rozhodnutí relevantní, a jsou proto nedůvodné.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl ve věci neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu